ב) תוקפתה מנחות פ"ה ה"ז, ג) ולחמו כה..ד) תוקפייומא

[לקמן כא.], ד) תוספי נקמן כח.ן, ד) תוספייומא פ״א הי״ד, ירוש׳ כלאים פ״ט ה״א, יומא פ״ג ה״ב, **ל)** לשון

. הפ׳ בשמואל-א כד ג ועי׳

הפ' בשמהאר-א כד ג דעי" במפרשים שם, 1) יומא כח, [מנחות ק.], 1) כב., א) שמות מז ושם לא, ע) עי שבת יד., י) ליתא שם ובאמת בסוכה נ. ד"ה ואי, לא מייתי אלא האי דפ"ק ואי, לא מייתי אלא האי דפ"ק

דמנחות, כ) מעילה י., () ורש"

ולפנינו שם לא פני כלום ואפשר

א מיי׳ פ״ה מהלכות ביחת א מייי פ״ה מהנכות בי מקדש הלכה ד ועיי כ״מ מז ב מייי שם הלכה ו: מז ג מיי שם הלכה ה: מח דה מיי שם הלכה י: ממ ו מיי שם הלכה יז: ב זח מיי׳ שם הלכה ה: בא ט מיי׳ שם הלכה ו:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה בשלמא וכו' הא (מ) אשר ליים בעננמו וכרי הפק מני רבי היא דקתני וכר' יפסל הס"ד: (ב) ד"ה דלא פריש לא נכדל. נ"ב וחימה דלעיל דף יט ע"ב מבוחר בלריכותה דר"ש שליג אף באינו מקריב רק בלא פליג אף באינו מקריב רק בלא ילא ממקדש אינו פוסל בלינה ולא פריש דכאן היינו לא פריש ממקדש וק"ל וליש: (ג) ד"ה אם לשהות טעוו: (ד) ד"ה א"ד כו' מדקדק בקידוש ונזהר:

מוסף רש"י

כל המיסד רגליו. נדולים. שהלר לבית הכסא (מנחות ק.). ולשון מיסך לבית הכסא (מנחות ק.). ולשון מיסך כמו (נזיר נד:) אילן המיסך על הארץ, לפי שהלריך לנקבים גדולים כורע על ברכיו ומכסה גופו את רגליו, וכן בשאול כתיב (ש"א כד) ושם מערה ויבא שאול להסך את

ליקוטים יציאה מהו שתועיל בקדוש ידים ורגלים. ופשיט ליה מהאי ברייתא קידש ידיו ורגליו ונטמאו כר וקאמר עלה יצאו ידיו לא קמב״ל . כי קמב״ל יצא כל גופו מאי וכר׳ ולא איפשיטא. ומשמע דעיקר ולא איפשיטא. ומשמני וכיקו הבעיא אי חיישיי להיסח הדעת ובהא הוא דלא איפשיטא, אבי אם לא הסיח דעתו לא פסלי בדיעבד. ולפיכד פ׳ הרמב״ם בדיעבר. ולפיכך פ' הרמב"ם (פ"ה מביאת המקדש ה"ד) יצא מן המקדש וחזר ועבד ולא קידש אם לא הסיח דעתו עבודתו כשירה, וכ"כ שם עוד כה"ג וע"ש. והכ"מ נתן שם הטעם משום דבעיא דלא איפשיטא היא ומספיקא לא פסלי׳ עבודה. וא״צ . לזה אלא דהרטוא הוא את חוווווו ידוע לו שלא הסיח דעתו עבודתו כשרה אלא דלכתחלה אומרים לו שיחזור ויקדש. וכתב עוד הכ״מ שיחזור ויקדש. וכתב עוד הכ"מ שם ודע דבנמ" בעינן למיפטטא שם ודע דבנמ" בעינן למיפטטא מדתני, ויצאו ידיו הרי אלו בקרושתן ודחי יצאו ידיו לא מיבעיא לן כי קא מיבעיא לן ני קא מיבעיא לי נפשטה לאידן ניסא דוקא ניסא דיו הרי ארו בקרושתן הא יצאו ידיו הרי אלו בקרושתן הא יצא גופו לא, דאל"כ נשמעי "צא גופו לא, דאל"כ נשמעי "צא גופו לא, דאל"כ נשמעי "צא כל נופו וכ"ש ליצאו דיו. וי"ל דאי הוה תני יצא כל גופו הו"ל דאי הוה חני יצא כל גופו ולא הו"א דוקא יצא כל גופו ולא ידיו אבל אם הוציא ידיו אפי בלחודייהו נמי עכ"ל. וגם לדוחק הגדול הזה אין אנו צריכין, אלא דלא מצי למיפשט נמי אלא דלא מצי למיפשט נמי לאידך גיסא דמצי למדחי ולומר ידיו פשיטא ליה דהן בקדושתן ידיו פשיטא ליה דהן בקדושתן ויצא כל גופו ספוקי מספקא ליה נמי להתנא גופיה, וכה"ג תמצא בהרבה מקומות בהש"ס רקאמר על התנא ודילמא הא דקאמר על התנא ודילמא הא בקאמר על התנא ודילמא מספקא ליה ולא תני לה. ודע דהתם [בזבחים] לא דחי לה כדרחי הכא [בירושלמי דיומא] דילמא האי ברייתא כמ״ד אין הלינה פוסלת בידים ומדלינה לא פסלה פוסלת בידים ומדרינה לא פסלה יוצא נמי לא פסיל, כי קא מיבעיא לן למ״ד לינה פוסלת בידים, וטעמא דעיקר הבעיא התם למ״ד לינה לא פסלה כדקאמר את״ל לינה לא פסלה כדקאמר את״ל לינה לא פסלה . דלא פריש אבל יציאה דפריש אסוחי מסח דעתיה או דפריש מיון דבידו לחזור לא מסח, ומשמע דלמ"ד לינה פסלה לא מיבעיא ליה כלל דהשתא לינה

יציאה מהו שתועיל בקידוש ידים ורגלים. פירש נקונטרס כדרך שפוסלת בכל הקדשים שקדשו בכלי שאם יצאו נפסלין

ביולא ואי אפשר לומר כן אלא כדמפרש טעמא משום דכיון דפריש אסוחי מסח דעתיה מיניה ביו דמשום קידוש כלי לא מיפסל ביולא במידי שלא נעשה בו עבודה עדיין בשלמא לאביי דמוקים לה כרבי ומודי רבי כדמוכח בפ"ק דמנחות (דף ט.) ובפ' דמקרות הגבר עד צפרא לא פסלה לינה הא התודה (שם דף עח) י דאמר בללה חוץ מני רבי היא אלא לרבא דמוקים לה כרבי לחומת העזרה רבי יוחנן אמר פסולה אלעזר ברבי שמעון אבל לרבי מקרות הגבר וריש לקיש אמר כשרה אלמא לרבי בו עד צפרא פסלה לינה הא מני אי רביא פסלה יוחנן לא פסיל אלא משום יו (דס"ד דמאו דלא פסיל בלינה לא פסיל בה לינה אי רבי אלעזר בר"ש הא אמר אפי' מיכז הסח הדעת ומאן דפסיל פסיל בהאי ועד עשרה ימים אינו צריך לקדש לעולם כרבי והני כהני הוו להו הסח הדעת שהיו אלעזר ברבי שמעון והכא במאי עסקינן בכהני ישנים בבית המוקד. הג"ה) עבודה חדתי: יאיבעיא להו יציאה מהו שתועיל בחוץ אבל משום יציאה לא [וכן בקידוש ידים ורגלים אם תימצי לומר לינה לא משמען בפרק התכלת (שם מו.) גבי שתי הלחם דלא קדוש ליפסל ביולא פסלה דלא פריש אבל יציאה דפריש אסוחי אלא בשחיטת הובח אע"ג דכבר מסח דעתיה או דלמא כיון דבידו לחזור לא נתקדש בכלי דרבי סבירא ליה דתנור מסח ת"ש יקידש ידיו ורגליו ונטמאו מטבילן מקדש בפרק רבי ישמעאל (שם עב:) ואין צריך לקדש יצאו הרי הן בקדושתן יצאו ומיהו יש לדחות דבאין עם הובח שאני ידיו לא קמיבעיא לן כי קמיבעיא לן יצא כל דהא נסכים הבאין עם הזבח לא מיפסלי בלינה כי אם בשחיטת גופו מאי ת"ש פישלא רחוץ ידים ורגלים ב מקדש בכלי שרת בפנים הקידש בכלי שרת הזבח כדאמר זעירי בפרק התודה בחוץ או בכלי חול בפנים מואו שמבל במי (שם עט.) ואילו באיו יחן בפני עלמו תנו לי מערה ועבד עבודתו פסולה מעמא דקידש קדשו בכלי נפסלין בלינה ויש עוד ראיה מהא דתנן במעילה פרק בכלי שרת בחוץ הא קידש בפנים ויצא ב' (דף ט.) גבי מנחות ושתי הלחם עבודתו כשירה דלמא קידש בכלי שרת קרמו בתנור הוכשרו ליפסל במחוסר בחוץ היכי דמי כגון דאפיק ידיו לבר וקידש כיפורים ובלינה אבל יש יוצא לא קתני (הא קידש בפנים ויצא דאפיק ידיה ואע"ג דגבי עופות וזבחים הוה מלי בשירה) אבל יצא כל גופו תיבעי לך א"ל למיתני יולא אגב אחרים בו לא רב זביד לרב פפא ת"ש ייצא חוץ יו למחיצת תני אגב שתי הלחם ולחם הפנים חומת העזרה אם לשהות מעון מבילה אם ומנחות כאו והא דאמר בפרק כל שעה לפי שעה טעון קירוש ידים ורגלים א"ל הכא (פסחים לו.) גבי לישה דמנחות נהי דבוריזין ליתא במקום זריזין איתא במאי עסקינן כגון שיצא סלהסך רגליו ולהמיל מים הא בהדיא קתני לה ייכל המיסך רגליו מעון מבילה וכל המטיל מים מעון קידוש ידים אורחא דמילתא נקט שדרך לעשותם במקום זריזין והא דאמר פרק המזבח מקדש (לקמן פח.) כלי שרת אין מקדשין ורגלים תני והדר מפרש ° ת"ש פרה רבי חייא ליקרב אבל מקדשין ליפסל היינו בר יוסף אמר מקדש בכלי שרת בפנים ויוצא בטבול יום ובמחוסר כיפורים ובלינה ורבי יוחגן אמר אפי' בחוץ ואפי' בכלי חול אבל לא ביולא ול"ע לי מה שפירש ואפי׳ במקידה של חרם אמר רב פפא שאני

בקונטרס פ' שתי מדות (מנחות פו:) גבי שלחן אבל מקדשין ליפסל בלינה וביולא ולקמן בסוף המובח מקדש (דף פח.) פירש בקונט׳ אבל מקדשין ליפסל ביוצא אם יצא חוץ לקלעים או נגע בו טבול יום והא == דאמר פרק שתי הלחם (מנחות נה:) [א' שתי הלחם וא"ן לחם הפנים לישתן ועריכתן בחוץ אלמא מדת יבש לא נתקדשה וכן בסוף כל המנחות באות מלה (שם סג.) דרים ר"ם תנור תנור שתי פעמים שתהא אפייתן בתנור ושיהא הקדשן בתנור ופריך והתנן ר"ש אומר לעולם הוי רגיל לומר שתי הלחם ולחם הפנים כשרות בעזרה וכשירות בבית פאגי לאו משום דאי נתקדשה הוה מיפסלא ביולא אלא משום דדבר מכוער להוליא לחוץ לאחר שנתקדשה ואם תאמר

וכיון דבקדושת כלי לא מיפסלא ביוצא מנחת כהנים וחביתי כ"ג דלית בהו קמילה אימתי מיפסלי ביולא ושמא

באותן מועיל קידוש כלי ביו ומהאי טעמא יתכן פי׳ הקונט׳ דהכא: קידש בבלי שרת בחוץ בו'. תימה דמשמע הא הכנים בכלי ביו שרת בפנים וקידש עבודתו כשרה אלמא לא ביו מיפסלא ביניאת המים וי"ל דלא שייך הסח הדעת במים כמו בידים ועוד דאין כלי מקדש ליפסל ביוצא אלא בפנים ⁶⁰ כדמשמע בההיא דסוכה (דף כ.) דפריך ונייתי במקודשת ועוד כדפירשנו כו דאין כלי מקדש ליפסל ביולא עד שנעשית מלוותו והיינו הקידוש כמו מנחה עד שעת קמילה ולכן מיבעיא ליה בקידוש ידים ורגלים טפי מבמים: בל המשיד מים בעי קידוש ידים ורגדים. מימה דמיפשוט מהכא דאין

יציאה אי הכי למה לי דמקרש כעין עבודה פנים איבעיא להו מומאה מהו שתועיל לקידוש ידים ורגלים אם תימצי לומר יציאה לא פסלה דגברא חזי אבל הכא דגברא לא חזי אסוחי מסח דעתיה או דלמא כיון דהדר חזי [דק ליה] ולא מסח דעתיה ת"ש קידש ידיו ורגליו ונממאו ממבילן ואין צריך לקדש נטמאו ידיו לא מיבעיא לן [כי מיבעיא לן] נטמא כל גופו כל גופו תיפוק לי כיון דבעי למעבד הערב שמש אסוחי מסח דעתיה חיכגון

דאיממי סמוך לשקיעת החמה ת"ש פרה

רבי חייא ברבי יוסף אמר מקדש בכלי שרת

בפנים ויוצא ורבי יוחנן אמר אפילו בחוץ

ואפילו בכלי חול ואפילו במקידה של חרם

איתרבו שאר כלים לקמן דומיא דידיה איתרבו: או שעבל במי מערה. שהן . כשרין לטבילה וה״ה למים חיים אלא שרוב טבילות ש במים מכונסין שו: עבודתו פסולה. ולח חמרי׳ טבילה דבר חשוב הוא ומהני׳ ליה במקום קידוש: הא קידש בפנים וילא כשרין ח. דאי ס"ד פסולה השתא קידש בפנים ויצא פסולה קידש בחוץ מיבעיא וכי יש יניחה גדולה מזו: ומשני דילמה קידש בחוץ. דהילטריך ליה לתנה למיתני דפסולה יאו: כגון דהפיק ידיה לבר. וגופיה בפנים וקידש דאילו קידש בפנים והוליא ידיו תניא לעיל הרי הן בקדושתן אבל יצא גופו לא תידוק מינה: אם (ג) להשהות טעון טבילה. קס"ד משום היסח הדעת: הכא במאי עסקינן. דקתני אם לשהות פרה הואיל וכל מעשיה בחוץ לא פסלה בה טעון טבילה: שיצא להסך רגליו. לגדולים ודכוותיה סיפא דקתני אם לפי שעה טעון קידוש שילא להטיל מים דאמרינן בסדר יומא (דף ג) מלוה לשפשף בידו נילולות שעל גבי רגליו שלא יראה ככרות שפכה לפיכך נריך לקדש ידיו ורגליו: בהדיא קסני לה. בסיפא דההיא: פרה. בעבודת פרה

בשלמא לאביי דמוקי לה. להא דר׳ יוחנן כרבי ומודה רבי דמקרות

הגבר ועד לפרא לא פסלה לינה בקידוש הא מני (א) נמי דקתני דקידוש

זה לא יפסל בעמוד השחר אבל קידוש הלילה יפסל רבי היא: אנא

לרבא כו' הא מני. שמלריכין קידוש על קידוש ומתיר קידוש השני

בקרות הגבר: אי רבי הא אמר

פסלה לינה. אף בזה שבקרות הגבר:

ואי ר' אלעור. אף הראשון לא יפסל

ושני זה למה: בכהני חדתי. שלח

שימשו בלילה ולא היו רחולי ידים

ורגלים: יליחה. חוך לעזרה מהו שתועיל כדרך שפוסל בכל הקדשים

שהדשו בכלי שרת שאם ילאו נפסלין

ביולא: ד**לא פריש. (ב)** לא נבדל

מעבודה: ונטמאו. הידים בדבר

שאין טומאתו מן התורה שיטמא גופו

אלא בפיגול או בנותר ששנינו בפסחי׳

(דף קכ:) שמטמאים את הידים: מטבילין. את הידים לבדן: ילאו

ידיו. שהושיטן לחוך: מקדש בכלי שרת. או כיור או כלי שרת אחר

דמרבינן לקמן בשמעתין " כל כלי שרת

לקידוש: בפנים. שהרי הוקבעו חו לו

מקום בעזרה דכתיב יו ונתת את הכיור

וגו' והתם כתיב ורחלו ממנו: בכלי

חול. פסול דרחלו ממנו כתיב וכי

גליון הש"ם

גמרא ת"ש פרה. עיין פ״ד דפרי משנה א בהרע"ב ותום' יו"ט:

שינויי נוסחאות א] רבי הא אמר פסלה כנ״ל ש"מ. וכ"ה ברש"י): ב] ורגלים (ש"ח. וכדה בהש"ח: בן הרגלים כיצד כל"ל וכ"ה במוספי דמנמות פ"ח (גליוו): בן ז"ת עבודתו כשרה (ש"ח: ד] חוץ לחומת העזרה כל"ל (ש"ח: ה] נ"ח בעינן (גליוו). כ"ח כעין צבודה, ולקדש בחוץ כלי שרת עבודה, ולקו ש בוווץ כלי שודו למה לי, כעין עבודה פנים (כיר־א. וכעי־ז בשמכ״י): ו) כלי״ל נוסף הכא במאי עסקינן: ו) כלן מסףד ומה״ד הא מני דקתני כו׳ לכ"ל (שמכיי): ח] הוקבע (שים): מו מכונסין וקמ"ל דעבודתו מסולה כו לכ"ל וחד"ח (ציק): "א דמסולה כגון כוי מד"ח! (שים): "א דמסולה כגון כוי מד"ח! (שים): "א דמסולה כגון כוי מד"ח! (שים): "ד] הטבילה ל"מ"ח! וומ"ד דק ליו (ציק): "ד] מיניה וס"ד דמאן דלא מסיל בהיסח מון מיניה וס"ד דמאן דלא מסיל בהיסח מסיל בהיסח מסיל בהיסח מסיל בהיסח מסיל במינה מסיל בהיסח ל"ל (ציק): "מ"ח! "ל"א אמילו לרכי כל"ל (שמכ"י): ח] הוקבע (ש"מ): כל"ל (צ"ק): מז] נ"ל אפילו לרבי גליום: יו משום עבודה בחוץ (גירון). יין משום עבודה בחוץ כר' כל"ל, ומה שבסוגריים שייך לתוס' בע"א ונכפל כאן (ש"מ): לתוס' בע"ח ונכפל כחן (ש"מ): יח] בבאין (יעב"ץ): ימ] ל"ל ואילו (ש"מ): כ] ל"ל אחריני ש"מ): כא] ומנחות אלא אי איפסלא ביוצא במנחות אמאי משניר ליה הרא והרא חהר"ת (ש"מ): כב] והא דרייק פרק שתי הלחם אמרת לישתן ועריכתן כר׳ כל״ל (ש"מ וצ"ק): כג] כלי כדאמרינן בפ"ב דמעילה רשאין לו מתירין משיקדש בכלי (ש"ח): כד] נ"ל, הכלי (ש"ח): כה] לא פסלא יציאה (ש"ח): כה] לא פסלא יציאה במים וכ״ש בקידוש דהא לעיל איבעיא לן לר׳ אלעזר בר׳ שמעוז דאמר איז לינה מועלת כר׳ (ד״ו ושמכ״י): כז] דמשמע דוקא משום הטלת מים הא בחנם כו׳ וי״ל דנוכל לאוקמי בחנם כו׳ וי״ל דנוכל לאוקמי בשעת עבודה דודאי אי נפיק כו׳ אלא מעט וכיון דעסיק בעבודה לא מסח דעתיה, וכי קא מבעיא לן בין עבודה לעבודה אבל אין לאוקמי באמצע העבודה דזה לא מרובה בתוך העבודה (ש"מ): בח] מיכות אלו ליתא ככי"ב וג':

שימה מקובצת

דילמא קידש כו' כגון דאפיק ידיו לבר וקידש. וא"מ מ"מ דייקינן מיניה דווקא דקידש בחוץ אבל הכנים הכלי והמים מבחוץ (וחזר והכניסו) בה] וקידש בפנים שפיר דמי אלמא לא פסיל יציאה במים וכ״ש הידוש דהא לעיל מבעיא לן לרי אלעזר דאמר אין לינה פוסלת בקידום אם מועלת במי כיור, וי"ל דשאני יוצא לפי שקדושת הכלי לא מהני ליפסל ביולא כדמוכח בפ"ק דמנחות (דף ט.) דאמרינן בללה חוץ לחומה כשרה ור" יוחנו פוסל כו'. כמו שכתבו התום'

יציאה מועלת דמשמע 🗈 הא בחנם לא פסלה יציאה וי"ל דודאי אי נפיק בשעת עבודה לא מיפסל בהכי כיון דאין שוהא אלא מעט: לעיל. והא דקא בעי הכא אי יניאה פסלה בקידוש אי לא, משום היסח הדעת הוא אבל במים לא שייך טעם זה, וקשה דהטעם של היסח הדעת א לעיל. והא דקא בעי הכא אי יניאה פסלה בקידוש אי לא, משום היסח הדעת אל לביי אחת לינה הפשלה נמי יניאה בקידוש כמו לינה בלא טעמא דהיסח הדעת, מדקאמר בעייא דלעיל ואח"ל קרלא), צליהי לא פסלה משום דלא פירש אבל יניאה דפירש אסוחי מסח דעמיה אלמא לא אלטריך טעמא דאסוחי מסח דעתיה אלא למייד לינה לא פסלה, ואם כן מימה השתא אתאי פסול יולא מטעם קדושת כלי הא הוכחנו דקדושת כלי לא מהניא למספיל ביולא בדפרישנא, ויייל דודאי בקידוש ידים ורגלים מהני הקידוש ליפסל ביולא משום דכיון דהידש ונעשית מלוחו מהניא הדושת כלי שרת ליפסל ביולא מידי דהוה אמנחה לאחר המילה שנפסלת ביולא, אבל מי כיור לא יכוסב ביונה מטום דיין דקיים ונששית תוסוו מהמיח קדושם כני שדת ניספל ביינה מדיד דהיה המנחה נחחר קמינה שנססום ביותה, חגר מי כיור כם ספלי ביולה כדמשמע הדיין הקדש בשניים ביולה משנה ביולה ביינה בשנה ביולה ביינה שנה ביינה ביינה ביינה שנה ביינה שנה ביינה ביינה ביינה שנה ביינה שנה ביינה ביינה שנה ביינה מטום ביינה שנה ביינה שנה ביינה מטום ביינה ביינה שנה ביינה ביינה שנה ביינה ביינה ביינה ביינה שנה ביינה ביינה שנה ביינה ביינה

אדומה שהיה יבו חוץ לירושלים בהר

המשחה: ויוצא. אלמא לא פסל יו

יציאה בקידוש ידים ורגלים: כעין

עבודה. שינוי׳ הוא: טומאה. קס"ד

נטמאו ידיו ולא גופו קמיבעיא ליה:

את"ל יציאה לא פסלה. התם הוא

משום דגברא חזי לחזור וליכנס לא

מסח דעתיה ולא מיפסל קידוש בהיסח

הדעת: או דלמא כיון דהדר חזי. על

ידי הטבילה יו דק ליה מדקדק

(ד) בקדושין ונזהר מליגע ידיו בדבר טינוף ולא מסח דעתיה:

דלא פריש פסלה יציאה דפריש לא כ"ש דפתלה והשתא לרא' אירא למידה דא"ר לתאי דהי"ל דליוה פותלת רידית ורדהתה ומי הרמר"ת שת דהלרה רררי מתררו תו יא כ"ש דפסלה. והשתא לכא' איכא למידק דא"כ למאי דקי"ל דלינה פוסלת בידים וכרפסק נמי הרמב"ם שם דהלכה כרבי מחברו חו ליכא לספוקי ביציאה, ופסלה אפי בדיעבד. אבל הא ליתא דאיכא למימר דכל זה בסתמא דאיכא למיחש להיסח הדעת, אבל אם ידעי דלא הסיח דעתו לא פסלי בדיעבד. ווהו סייעתא למאי דאמרן ומש"ה פסק הרמב"ם בדיעבד רכשירה עבודתו שהרי ידוע לו שלא הסיח דעתו והבעיא דלא אפשיטא בסתמא היא (מלס"פ יומל פ"ב ס"ס"): קידש ידיו ורגליו ונטמאו מטבילן. דע בהא דמבואר נטמאו הידים, היינו שנטמאו חוץ לעזרה שהוציא ידיו לחוץ ונגע בדברים המטמאים את הידים, דאי בפנים בעזרה לא משכחת לה טומאת ידים דאין טומאת ידים במקדש עי׳ רמב״ם פ״ח מאבה״ט ה״ו מש״ס פסחים י״ט ע״א. וקצת צ״ע בזבחים כ׳ ע״ב קידש ידיו ורגליו

מכאן שייך לעמוד הבא מהו לקדש ידיו בכיור ממנו אמר רחמנא כו. אמר רב אחאי ש"מ מדקמיבעיא להו לרבנן הכי שמע מינה פשיטא להו דכי האי גוונא רחיצה מיקרי ולאו טבילותא, ומשום רחיצה מיקרי ולאו טבילותא, ומשום רחיצה הידקא מסתפקא להו, דאי "ד לאו רחיצה היא תיפוק להיולא למת בשלמה במנחות לל מעומר לגב לל מת מל במנחות לל מעומר למנימר לגב לל מת מל במנחות לל מעומר במעומר במעומר להיול מעומר לאו ש"מ פשיטא להו דכי האי גוונא רחיצה היא. השתא דאמרת רחיצה היא מאן דבעי מיכל לחמש והכל, אלא ש"מ פשיטא להו דכי האי גוונא רחיצה היא. השתא דאמרת רחיצה היא מאן דבעי מיכל לחמש במינה היא האן דבעי מיכל לחמש במעומר במיו במעומר במיר במיר במיר במיר במיר במיר במיר מון לא בתוכו שמע מינה הכא הוא אנו צריכין להתקדש בקדושתו וליטול ידינו מן הכלי ככהן שמקדש ידיו מן הכיור קודם עבודתו. ומשכשך ידיו בתוך הכלי בין בשעת אכילה שפיר דמי, מדאמריגן בכיור ורחצו אהרן ובניו ממנו ולא בתוכו שמע מינה הכא הוא